

det Hele med en temmelig let Haand, og at der skulde tages med større Energi og Alvor fat paa dette Arbejde. Der er dernæst fra Beboerne langs hele Vestkysten, — og det ville vist alle Repræsentanter fra Vestkysten give mig Medhold i, — almindelig Klage over Maaden, hvorpaa dette Arbejdes Ordning og Udgifternes Fordeling er bleven bestemt ved den sidste Sandflugtslov, at den ikke er heldig og retfærdig, og der er en temmelig almindelig Klage langs Vestkysten over den hele Institution, som den virker langs Kystkysten navnlig med Hensyn til Strandingsforholdene. Men alle disse Spørgsmaal skulde, naar de skulde behandles paa tilhørlig Maade, tages med større Grundighed, end der her kan finde Sted, og som Følge deraf vil jeg blot tillade mig at henlede Opmærksomheden derpaa.

Fjord: Hensigten med Vædringsforslaget under Nr. 25 er jo den ved en Afstemning her i Folkethinget at give Regjeringen tilkjende, hvorvidt man antager, at Regjeringen bør gaa mere eller mindre raftt eller forsigtigt frem ved Anlægget af nye Jernbaner i Jylland. Da jeg nu er af den Formening, at Jernbaneanlæg, selv om de ikke ligefrem kunne betale sig direkte, dog ere til uberegnelig Gavn for Landet, og mange Gange betale sig indirekte, kan jeg ikke Andet end opfordre Thinget til at stemme mod dette Vædringsforslag. Se vi hen til, hvorledes Trafikken har udviklet sig paa den vestjydske Bane, en Bane, som dog i sin Tid mødte saa stor Modstand her i Thinget af den Grund, at man troede, at den paa ingen Maade vilde betale sig, at Trafikken her har udviklet sig i den Grad, at jeg er tilbøjelig til at tro, at man har erkjendt, at man har begaaet en Feil ved at have anlagt denne Bane som en let Bane, saa tror jeg, at dette taler stærkt for, at man ikke skal være altsor forsigtig med at gaa videre i Anlæg af nye Baner. Idet jeg berører dette Punkt og saaledes er for at gaa noget raft paa, er der imidlertid et Spørgsmaal, som har paatrængt sig mig, og det er, om det ikke skulde være hensigtsmæssigt paa de Steder, hvor man tror at have Bished for, at Anlæg af Jernbaner ville forrente sig mindre godt, at anlægge Sporveje og befare disse med Sporvejslokomotiver. Det er blot et Spørgsmaal, jeg skal henstille og udfaste til fremtidig Overveelse.

Judenrigsministeren (Skeel): Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger ligeoverfor de forskellige Vædringsforslag og ligeoverfor de Udtalelser, der ere faldne fra ærede Medlemmer. Med Hensyn til Betydningen af Vædringsforslaget under Nr. 25 skal jeg udtale, at jeg ikke havde troet, at man deri, at Regjeringen har fundet sig foranlediget til at forlange en højere Sum end tidligere til Undersøgelser, vilde se et Regn paa eller et Maal for den Hastighed, hvormed man

vil søge at udvikle Jernbanevæsenet i Landet. Den her foreslaaede Bevilling betegner kun den Følelse, som Regjeringen har havt af, at man, før man gik videre, trængte til en nøjagtig og grundig Undersøgelse, for at man kunde gaa frem efter en sikkrere Plan, end det synes at kunne blive Tilfældet, saaledes som Forholdet nu er. Jeg maa nemlig sige, at jeg ved min Tiltræbelse af Ministeriet foresandt Tilfagn om Koncession i et meget betydeligt Antal. Jeg fandt nogle og tredive eller paa det Nærmeste 40 Tilfagn om Koncessioner paa Jernbaner, spredte over hele Landet. Nogle af dem støttede sig til Love, andre vare givne under Forventning af Lovgivningsmagtens Samtykke. Til alle disse Tilfagn var der naturligtvis knyttet Betingelser, som skulde opfyldes fra de paagjældende Koncessionsløggers Side; men jeg maa sige, at der endnu ikke er Regn til, at nogen af disse Koncessionsløgere, eller i det Mindste kun en meget ringe Del af dem, egentlig er i Stand til at give den Tilfikkning, som er nødvendig, for at Koncessionen kan meddeles. Ligeoverfor en saadan Sammenhoben af Planer søgte jeg Trang til at faae nøiere undersøgt, hvorvidt det maatte være rigtigt at fortsætte Banerne, idet det maatte blive noget i det Uvisse, hvor de kom til at gaa, hvis de Koncessionsløgende virkelig vare i Stand til at opfylde de Betingelser, som vare paalagte dem for at kunne erhverve Koncession. Det var jo nemlig ikke sagt, at netop det bestemte Sted, hvor en Koncessionsløger havde søgt om at anlægge en Jernbane, var det Sted, hvor Regjeringen fortrinsvis maatte ønske den anlagt. Ganste vist var den Omstændighed, at Regjeringen havde givet Tilfagn om Koncession, et Bevis paa, at den havde anset alle de paagjældende Jernbaner for at være nyttige Foretagender, men i hvilken Orden de skulde udvikles, vilde jo komme til at bero paa tilfældige Omstændigheder, navnlig paa, hvorvidt Koncessionsløgerne vilde være i Stand til at tilvejebringe Betingelserne for at kunne gennemføre dem. Det var under disse Omstændigheder, at Regjeringen fandt det nødvendigt, om jeg saa maa sige, at trække Beiret og anstille Undersøgelser. Men der var ogsaa andre Grunde, som gjorde, at man tvivlede om, at man var kommen ind paa den rette Vej med Hensyn til Udviklingen af Landets Jernbaner, idet det nemlig er klart, at ved Anlægget af de private Baner er det oftere Tilfældet, at Retningerne ikke blive netop dem, som Hensynet til det Almindelige vilde udpege som de heldigste. Der komme andre Hensyn til, som bestemme Retningen af disse Baner, der ere anlagte ved privat Hjælp, og da navnlig det Hensyn, at det ved flere af dem har været Tilfældet, at man for at sikre de fornødne Kapitaler til Anlægget af Jernbanen, har været nødt til at lade Jernbanelinien bryde sig hen til Egne, hvorfra man ventede Tilskud til Banen. Dernæst har det ogsaa for Byernes Beskommende